

عنوان مقاله:

عقد ضمان به مثابه وثیقه عینی

محل انتشار:

فصلنامه تحقیقات حقوقی، دوره 20، شماره 80 (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 23

نویسندگان:

جلیل قنواتی - دانشیار پردیس فارابی دانشگاه تهران

محمد محلی - دانشجوی دکتری حقوق خصوصی پردیس فارابی

خلاصه مقاله:

چکیده قرارداد ضمان اگرچه ذاتا ایجاد وثیقه شخصی به نفع طلبکار می کند اما چنانچه در ضمن آن بر ضامن شرط گردد که دین خود را از محل مال معینی بر پرداخت نماید، علاوه بر وثیقه شخصی، نوعی وثیقه عینی به نفع مضمون له ایجاد می کند. بر این اساس مضمون له نسبت به مال موضوع ضمان حقی عینی پیدا نموده که به استناد آن می تواند مال مزبور را مورد تعقیب قرارداد و مطالبات خود را مقدم بر دیگر طلبکاران از محل آن مال وصول نماید. در این صورت، به محض انعقاد قرارداد ضمان مضمون له حقی در مال معین شده به دست می آورد که به موجب آن می تواند مطالبات خود را از محل آن وصول نماید. این حق در رابطه مضمون له و مال ایجاد می شود و ماهیتی عینی داشته و برای مضمون له حق تقدم و حق تعقیب ایجاد می کند. در مواردی که ضمان از مال معین از طریق شرط ادای دین از محل مال معین در ضمن عقد ضمان حاصل شود، مشهور فقها حق مضمون له را همدیاف حق الرهانه تلقی و آن را دارای اثری شبیه به وثیقه عینی پنداشته اند. از منظر فقهی پذیرش این دیدگاه منوط به تحلیلی است که از مفاد شرط فعل مالی ارائه می شود.

کلمات کلیدی:

کلمات کلیدی: ضمان، وثیقه عینی، شرط، حکم تکلیفی، حکم وضعی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1300609>

